

[Pinholt.]

det afløst, saa det ikke skulde have saa mange Penge. Der blev ved den Lejlighed foreslaaet nedsat et Rigsdagsudvalg, som skulde følge hele Det kongelige Teaters Økonomi, og Ministeren gik med paa det og udnævnte vistnok Udvalget. Jeg ved det ikke, jeg har ikke haft Sæde i det; jeg kunde have haft det, men ønskede det ikke. Jeg kan sige, at vi fra vor Side er afgjort imod det nu foreslaaede Udvalgs Nedsættelse, for det betyder jo ikke andet, end at de skal have Gidsler derovre, som her i Salen skal anbefale, at der gives yderligere Penge til Teatret. At der vil komme en Dag, hvor de vil forlange flere Penge derovre fra, naar Kulturfonden og Tilskuddet fra Staten ikke kan slaa til, nærer jeg ikke den fjerneste Tvivl om.

Det, vi fra vor Side ønsker, er, at der skal gøres et Forsøg med en anden Driftsform, og navnlig ønsker vi Operaen og Balletten afskaffet. Hvis det ikke kan gaa med et rimeligt Tilskud fra Statens Side, saa maa vi ønske, at de Kunstarter ikke mere udøves paa Det kongelige Teater. Jeg synes, det er rimeligt, at Storkøbenhavn betaler dette. Borgerne her har jo alle eller i hvert Tilfælde de største Fordele af Teatret. De kan gaa hen og høre Operaerne, som de elsker, og som jeg godt forstaar, at de elsker, og de kan ikke forlange, at det skal betales andetsteds fra og mindst af alt, at det skal være Radiolytterne, der skal betale det. Gud og Hvermand ved, at man ude i Landet gerne giver Afkald paa enhver som helst Operaudsendelse fra Teatret og gerne giver Afkald paa enhver Skuespiludsendelse, ja, nødigt vil have dem, fordi de næsten ikke er til at følge.

Jeg kan sige, at det, man ude omkring blandt Lytterne sætter Pris paa, det er Musikken, man faar fra Studiet, og god Musik, f. Eks. Ouverturer fra Det kongelige Teater. Men mange Scener af en Opera er ikke saa godt. Det forstyrrer alt for meget, at man ikke kan følge det. Naar man engang faar Fjernsyn, kan det jo være, det kan komme til at betyde noget. Radiofonien Leder, Kammersanger Holm, har da ogsaa sagt, at Det kongelige Teater var ikke alene ikke nødvendigt, men man havde slet ikke Brug for det. Statsradiofonien er dog villig til at betale 100 000 Kr., men ikke de 325 000 Kr., man vil tvinge den til at betale for „Forbrug af kongelig Konst“, som der blev sagt her for nogen Tid siden. Radiofonien skal imidlertid tappes for de 425 000 Kr., og det synes jeg er meget. Jeg har i Kommissionsbetænkningen taget

det Standpunkt, at Radiofonien skal betale Teatret for den Tjeneste, den faar af det, og ikke for noget som helst andet. Det kan bevare Venskabet i lang Tid, naar den betaler Teatret for, hvad den faar, og ikke for mere. Jeg maa sige, at som Forholdene er, er Teaterudsendelser ikke meget paaagtede; de fleste vil helst være fri for dem. For Resten maa jeg give Teatret den Ros, at Ouverturen til „Orfeus“ — ja, meget af Musikken til „Orfeus“ er jo dejlig — kan de godt give adskillige Gange i Radioen. Men at fortsætte med den ene Akt efter den anden, det gaar ikke, det er man inderlig ked af. Jeg har Lyst til her — for at det kan komme til at staa i Tidenden igen — at gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit udtalte paa vore Vegne den 22. November 1929, altsaa for 5 Aar siden. Hun sagde ved den Lejlighed: Ministeren indser selv, at det er et Forsøg. Og saa tilføjede hun, hvilket kun kan tilfredsstille Partiet Venstre, at hvis dette Forsøg ikke lykkes, maa man gaa over til privat Drift. Det kan vi fuldt ud slutte os til, idet vi maa hævde, at den foreslaaede Ordning kun er et Forsøg.

Jeg kan ikke se rettere, end at vi er i fuldkommen Kontakt med den Stilling, vi hele Tiden har taget, naar vi nu kræver dette.

Dernæst vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere lidt af Bemærkningerne til Lovforslaget. Den højtærede Trafikminister, som efter min Mening er en meget nøgtern Mand, har skrevet følgende:

„Hvorvidt det maatte være foreneligt med Varetagelsen af de Radiofonien paa-hvilende Opgaver at aise aarlig et til en saadan Forlystelsesskat svarende Beløb, altsaa for Tiden ca. 325 000 Kr., uden at uovervindelige Vanskeligheder opstaar for Radiofonien's forsvarlige Drift, er et Spørgsmaal, som man vel ikke paa Forhaand kan besvare bekræftende, men da Gennemførligheden af en saadan Ordning heller ikke forlods synes ubetinget at turde afvises, idet det maa erkendes, at den fra 1933—34 indførte Henlæggelse til Afskrivningsfond ikke under de for Tiden givne Forhold kan paastaas at være absolut paakrævet og derfor indtil videre om forment maa kunne bortfalde, er nærværende Ministerium om end med nogen Betænkelighed villig til at medvirke hertil, dog kun under Forudsætning af, at den samlede Regering maatte ønske Lovsagen fremmet i Overensstemmelse med Indførelse af en saadan Forlystelsesskat for